

ЗАГІН ОЧИМА

КОМАНДИРА

В. ГОНЧАРОВА, командир СБЗ «Ударний», студентка мехмату:

— В «Ударний» завжди великий конкурс. Загін уже 12 років прає в Надимі, він здобув собі там добре ім'я, добру славу, і на факультеті багато хто прагне стати бійцем нашого СБЗ. Формуючи загін цього року, деканат, факультетське бюро і комітет комсомолу прагнули відібрати найкращих, кожна кандидатура всебічно обговорювалася. У цьому, на мою думку, одна з перших передумов успішної роботи загону.

І все ж, ідучи командиром, я дуже хвилювалася — у СБЗ я вдруге, а командиром бути ще не доводилося. На підвільниках у підготовчий період бійці показали себе непогано, але як буде в Надимі? Я щаслива, що всі мої побойові знайомі виявилися марними: загін працював прекрасно.

Підготували до задачі ідальню на 100 осіб, два гуртожитки, три жилих будинки для робітників, дали 17 концертів, прочитали 45 лекцій, місцевій школі передали бібліотеку на 100 книг. Це коли обмежитися цифрами. А мені, командирі, запам'ятається бойовий, родинний настрій загону, наша дружба і турованість, коли на кожного бійця була поклястися і знати — не підведе. Лені Галич, нашому майстрові, Тані Пльохіній, бригадиру, бійцям Ірині Санчук, Тамарі Великодій, Валі Шимані і всім-всім іншим — спасибі вам, дітлаху!

Ви питаєте, чи поїхала б я знову командиром СБЗ до Надиму? Так, з таким оном поїхала б обов'язково.

КОМІСАРА

Д. НАУМОВ, комісар СБЗ «Прометей», студент мехмату:

— Комісаром я їхав уперше, проте різних труднощів не відчував: пра-

цювалося легко. Загін був згуртований, дружний — єдиний колектив. Мені не доводилося упрохувати, просити — все робилося, як кажуть, — «по першому зову».

Звичайно, зовсім без проблем не обходиться. У нас головна трудність ось яка: роботи було багато, для громадських справ доводилося уривати особистий час. Не все вдалося зробити, що задумали. Але все-таки дали три концерти (особливо сподобався робітникам Надима наш концерт, що складався з українських народних пісень), прочитали 23 лекції у Надимі і на трасі експортного газопроводу Уренгой — Помари — Ужгород.

Як траплялася увечері вільна хвилинка, збиралися біля вогнища, співали. Був у нас свій композитор і поети, були свої пісні — прості, звичайні, але ми їх любили, тому і співали.

Пам'ятаю наші останні загонові комсомольські збори — 23 серпня. Ми вже виконали свої зобов'язання по освоєнню капіталовкладень (це тиждень працювали зведиць наміченого). З великою радістю зустріли бійців звістку про нагородження нашого Харкова орденом Жовтневої революції (до речі, кілька наших лекцій ми присвятили 40-річчю визволення Харкова від німецько-фашистських загарбників).

Важко виділити когось із бійців загону — на мою думку, всі хлопці труднилися з повною віддачею. А переможцями соціалістичного змагання стали В. Проскуровський, В. Куц, М. Костян.

БІЙЦІВ

Адель АЛУШ, борець СБЗ «Планета», студент економфаку, громадянин СРСР:

— Наш загін «Планета» трудився у Криму, у Сімферопольській області. Ми збирали яблук, малину, смородину, огірки, допомагали селянам заготувати на зиму корми. Я вперше був у загоні. Їхав з бажанням ближче познайомитися з радянськими людьми, подивитися як

уміють працювати радянські студенти. Я цікаво провів літо: ваші хлопці і дівчата прекрасно уміють працювати. Норму не тільки виконували, а й перевиконували, і відставати від них не хотілося. Ми, іноземні студенти, відчували себе членами великої дружної сім'ї — разом на роботі, разом на зборах вирішуємо важливі загонові проблеми, разом відпочиваємо. Відпочивали весело: їздили на море, влаштовували вечори, дискотеки. Було що згадати і розповісти друзям, коли повернувся до Харкова...

Чи поїхав би до будагону знову? Так, обов'язково. Будзагін — це завзята робота, це дружба на все життя.

П. ПРИМА, борець СБЗ «Оріон», студент філфаку:

— Вважаю, що для всіх нас загін став доброю школою. Спочатку ми були окремими людьми, в процесі роботи здружилися, стали єдиним, монолітним колективом. Між бригадами розгорнулося соціалістичне змагання, молоді, недосвідчені бійці ривнялися на старших, училися у них, переїмали їхній досвід. Тому робота у нас йшла чітко, організовано — ніяких збоїв, ніяких простотів.

Нам, філологам, цікаво було познайомитися з студентами факультету іноземних мов — веселі, різносторонні хлопці. Вони багато розповідали про свою майбутню професію. Часто у нас виникали дискусії з різноманітних питань — спорт, література, мистецтво, міжнародні справи, навіть історія. Командир загону Віктор Тендітний, комісар Михайло Толмачов, Станіслав Талан з факультету іноземних мов, Юра Литвиненко з філфаку — які чудові хлопці у нас в «Оріоні»!

Мені хотілося сказати ось що: ми познайомилися з робітниками експортного газопроводу Уренгой — Помари — Ужгород, працювали з ними разом. Багато серед них людей, на яких варто ривнятися: безмежно закохані у Північ, віддані їй, вони усвідомлюють усю важливість дорученого їм діла, трудяться справді самовіддано.

Інтерв'ю веде Т. МИГУЛІНА.